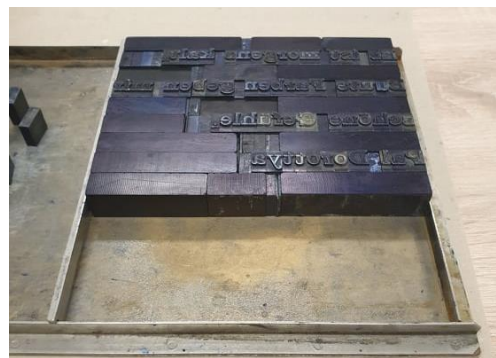

Pál Dorottya vagyok, a Károli Gáspár Református Egyetem tanulója. Az egyetemen lehetőségem nyílik számtalan olyan program kipróbálására, amelyek nem éppen mindennapiak. Soha nem gondoltam volna például, hogy én bármikor németül fogok haikukat írni, de pontosan ezt tettem az őszi tréninghét keretein belül.

A kreatív írás mindig is foglalkoztatott, azonban költészettel eddig még sosem próbálkoztam, főleg nem németül. Először ijesztőnek tűnt a feladat, hiszen nem gondoltam, hogy a szókincsem elég lenne ahhoz, hogy verseket tudjak írni bármilyen nyelven az anyanyelvemen kívül. Ez a gyakorlat többek között ráébresztett arra, mennyi különböző lehetőség nyílik a nyelvtanulásra és nyelvfejlesztésre a magoláson kívül – és sokszor mennyivel effektívebbek tudnak lenni.

A kurzust, amelyet szabadon választható tárgyként vettem fel, egy német költő, Ingo Cesaro tartotta, aki egész életét a haikuírásnak szentelte. Először is tisztázta velünk a haiku fogalmát: egy japán versforma, amelyben a költő gondolatait meghatározott terjedelemben fejezi ki. A haiku három sorból áll – az első sor 5 szótagos, a második hét, a harmadik szintén öt. A versforma egyszerűsége lehetővé teszi, hogy a mondanivalónkat szabadon, leegyszerűsítve, díszítés nélkül fejezzük ki. Sokan meditációs formának is használják, amit teljesen el tudok képzelni. Az írásnál használhattunk szótárat, de nagyrészt nem volt rá szükség, mert a meglévő szókinccsünkkel ki tudtunk fejezni mindent, amit szerettünk volna. A haikukat, amiket első nap megírtunk, második és harmadik nap kinyomtattuk egy Gutenberg korabeli nyomtatóval, amelynek megismerése szintén érdekes élmény volt.

A papírra és anyagra kinyomtatott haikukat 2 napig száradni hagytuk, majd a kurzus végével hazahozhattuk őket.

A témáink teljesen hétköznapiak voltak, nyelvezetük nem volt bonyolult. Ez számomra felfrissítő érzés volt, valami különlegeset mutatott a költészet világában.

A tradicionális háromsoros és tizenhét szótagos formán kívül írtunk haikukat más formákban is, ezek két sorral és tizennégy szótaggal hosszabbak voltak. Beszámolóom zárásaként bemutatok néhány példát a kurzus alatt íródott haikuimról.

Es ist morgens kalt.
Bunte Farben geben mir
Schöne Gefühle.

Mein Papagei spricht.
Wir haben es nie gedacht,
Dass er schimpfen wird.

Wenn ich müde bin
Muss ich nicht immer schlafen.
Manchmal muss ich nur
Für ein wenig allein sein,
Mich voll auszuruhen.

Warum ist es schwer,
Von den lieben Bekannten
Abschied zu nehmen?
Vielleicht weil wir nie wissen,
Was ihnen passieren wird.